

1. Čtení: Mt 5:3-12

Hlavní čtení: 1Pt 1:6-12

I. Křesťané, radujte se z Boží spásy - pečlivě naplánované od začátku do konce. (v. 8-12)

Milí bratři, milé sestry, radujte se z Boží spásy! To je jasná výzva dnešního Božího slova. Minulou neděli jsme se dívali dopředu. Na to, co nám Bůh připravuje: *Dědictví nehynoucí, neposkvřené a nevadnoucí je připraveno pro vás v nebesích.* (1Pt 1:4) A dnes se máme podívat především dozadu. Dnes máme zírat, jak Bůh přichystal naši záchranu pro věčnost. Budeme si pak našeho spasení více vážit. Bude nám ještě vzácnější. Budeme se tak z naší záchrany více radovat a veselit.

Tuto naši spásu prorokovali už starozákonní proroci. Mnoho staletí před příchodem Pána Ježíše Krista proroci z popudu Ducha prorokovali, předpovídali tuto spásu. Hledali ji, ptali se po ní. A především pečlivě zkoumali, kdy se to všechno má uskutečnit. *Zkoumali, na který čas a na jaké okolnosti ukazuje duch Kristův v nich přítomný...* (v. 11) Samozřejmě, že si přáli, aby se to uskutečnilo v jejich čase, za jejich života. Ale to se nestalo. Bůh jim dovolil zahlédnout příchod Pána Ježíše, dovolil jim předpovědět jeho utrpení i jeho slávu, jeho potupnou smrt na kříži i jeho vzkříšení.

A Duch Kristův v nich přítomný jim dokonce zjevil, že *tím neslouží sami sobě, nýbrž vám.* (v.12) Proroci tedy věděli, že svými proroctvími slouží někomu jinému, těm, kteří se ještě nenarodili - že tím slouží nám všem, kteří se z Boží vůle ocitneme zde na zemi až po příchodu Pána Ježíše.

Na jedné straně si tedy važme jejich proroctví, pilně studujme slova Starého zákona - protože ten je z popudu Ducha svatého sepsán proto, abychom my porozuměli spasení v Ježíši Kristu. Celá Bible je dílem Božím. Ne jen Nový zákon, jak se nám často zdá.

Ale na druhé straně se radujme, že můžeme v plnosti prožívat to, co proroci kdysi jen v náznaku zakusili, o co jen pohledem zavadili.

Nakonec to říká i Ježíš sám všem svým učedníkům: *„Blahoslavené oči, které vidí, co vy vidíte. Říkám vám, že mnozí proroci a králové chtěli vidět, na co vy hledíte, ale neviděli; a slyšte, co vy slyšíte, ale neslyšeli.“* (L 10:23b-24)

Anebo jinde: *Amen, pravím vám, mezi těmi, kdo se narodili z ženy, nevystoupil nikdo větší, než Jan Křtitel; avšak i ten nejmenší v království nebeském je větší nežli on.* (Mt 11:11) Jan Křtitel je tedy poslední velký starozákonní prorok - to mu nikdo neupře. Ale i ten nejmenší, který uvěřil v Pána Ježíše ukřižovaného a vzkříšeného - i ten nejnepatrnější křesťan je větší než Jan Křtitel. Je na tom lépe než Jan - protože může v plnosti prožívat Krista, plně mu porozumět a plně doufat v konečnou spásu.

Když jsem tento týden šel po ránu se psy na kopec, byla veliká mlha. Nebylo na krok vidět. A z ničeho nic se kolem nás proběhla srnka. Najednou se před námi objevila, ale hned zase zmizela v mlze. Psi se mohli zbláznit. Vrtěli ocasem, čmouchali, nejraději by mě povalili na zem, vyvlékli by se z vodítka a utekli by za tou srnkou do mlhy. Ale já jsem je držel pevně na vodítku. Jediné, co jsem jim dopřál, byl letný pohled. Nemohli za ní běžet. Ale i tak je ten pohled naplnil velikou radostí.

Stejně tak proroci jen na pár okamžiků ve svém životě zahlédli spasení, které má díky Ježíši Kristu přijít na tuto zem a jednou provždy nás vysvobodit z hříchu.

Třeba Izajáš barvitě předvídá Kristovo ponížení a jeho potupnou smrt: ² *Vyrostl před ním jako proutek, jak oddenek z vyprahlé země, neměl vzhled ani důstojnost. Viděli jsme ho, ale byl tak nevzhledný, že jsme po něm nedychtili.*³ *Byl v opovržení, kdekd se ho zřekl, muž plný bolesti, zkoušený nemocmi, jako ten, před nímž si člověk zakryje tvář, tak opovržený, že jsme si ho nevážili.*

⁴ *Byly to však naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal, ale domnívali jsme se, že je raněn, ubit od Boha a pokořen.*⁵ *Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni.* (Iz 53:2-5)

A v jiné části svého proroctví Izajáš ohlašuje také budoucí spásu: ⁸ *Panovník Hospodin provždy odstraní smrt a setře slzu z každé tváře, sejme potupu svého lidu z celé země; tak promluvil Hospodin.*

⁹ *V onen den se bude říkat: "Hle, to je náš Bůh. V něho jsme skládali naději a on nás spasil. Je to Hospodin, v něhož jsme skládali naději, budeme jásat a radovat se, že nás spasil."* (Iz 25:8-9)

Proroci předpovídali, co se stane - apoštolové už hlásali, co se v Kristu stalo. Petr pokračuje: *Ti, kdo vám přinesli evangelium v moci Duchů svatých, seslaných z nebes, zvěstovali vám nyní toto spasení.* (v. 12) Jak za proroky, tak za apoštoly stojí tentýž Duch. Proroky vedl k prorokování, apoštoly ke zvěstování. K tomu, aby hlásali evangelium o smrti a vzkříšení Krista - do všech koutů země.

A oni zvěstují evangelium i nám. Přestože je mezi námi dvoutisíciletý příkop, skrze Nový zákon nám stále zvěstují Krista - neděli co neděli. Bez jejich svědectví by naše víra nikdy vzniknout nemohla. Bez jejich svědectví bychom my žili po celý život v temnotě - a tím také ve smrti. Bez jejich svědectví bychom nikdy neprožili radost ze spasení v Kristu.

Ovšem vzpomeňme v tuto chvíli s vděčností na ty živé svědky víry. Na všechny ty, které nám Bůh postavil do cesty, aby nám slovem i skutkem svědčili o Kristu. Na všechny ty, kteří nám předali zvěst evangelia. Na naše rodiče, na naše prarodiče, přátele a známé, kazatele a jiné přesvědčené křesťany, jejichž svědectví víry je pro nás vzácné a třeba pro naše rozhodnutí následovat Krista naprosto klíčové.

Tedy proroci a apoštolové sloužili a slouží stále nám, abychom se mohli radovat z naší záchrany v Ježíši Kristu. Na jejich svědectví my stavíme svou víru, svou naději, svou radost. Proto apoštol Pavel říká: *Vy jste stavbou, jejímž základem jsou apoštolové a proroci a úhelným kamenem sám Kristus Ježíš.* ²¹ *V něm je celá stavba pevně spojena a roste v chrám, posvěcený v Pánu;* ²² *v něm jste i vy společně budování v duchovní příbytek Boží.* (Ef 2:20-22)

No a nakonec: Naše spasení je tak úžasná věc, že na ní touží hledět i andělé. Když rodiče chtějí mít na chvíli pokoj od dětí, pustí jim televizi. Děti pak zírají do obrazovky a nespustí z ní oči. Jsou jakoby vtaženi do televize. Když na ně mluvíte, neodpovídají vám. Jen s otevřenou pusou hledí.

No, a ten nejkrásnější pořad, který tato země kdy odvyšila, byl život Ježíše Krista, jeho narození, jeho život, jeho hrozná smrt, jeho nádherné vzkříšení. Nemyslím teď na obrazovce, samozřejmě - ale ve skutečnost. To byl pořad, na který se zájmem hleděli andělé z nebes. Někteří andělé měli to privilegium být u těchto klíčových událostí. Anděl Gabriel oznámil panně Marii, že porodí dítě - Syna Božího, Spasitele. (L 1:26nn) Andělé obsluhovali Ježíše na poušti, když byl pokoušen od Satana. (Mt 4:11) Anděl dodával síly Ježíšovi, když se modlil poslední okamžiky na svobodě, před svým zatčením - v Getsemane (L 22:43). Andělé zvěstovali ženám u Ježíšova hrobu, že Ježíš byl vzkříšen. (Mk 16:5nn) Někteří anděly tedy Bůh zapojil do svého díla spásy. Pomáhali lidem, asistovali Božímu Synu. A ostatní na to všechno hleděli z nebes - jako na nejlepší televizní pořad všech dob.

To mě zahanbuje! Protože já nečtu s takovým zájmem evangelia, s jakým zájmem to všechno pozorovali andělé z nebes.

Ale andělé rádi sledují pokračování toho seriálu o spáse. Kdykoli se obrátí hříšník od svých hříchů, kdykoli někdo uvěří v Ježíše Krista, andělé v nebesích to vidí a radují se z toho. Ježíš nás na to upozorňuje: *Pravím vám, právě tak je radost před anděly Božími nad jedním hříšníkem, který činí pokání.* (L 15:10) Anebo: *Pravím vám, že tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který činí pokání, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteří pokání nepotřebují.* (Luk 15:7)

Tuto spásu my v plnosti prožíváme. To je důvod k obrovské radosti, bratři a sestry! *Ač jste ho neviděli, milujete ho; ač ho ani nyní nevidíte, přec v něho věříte a jásaté nevýslovnou, vznešenou radostí,* ⁹ *a tak docházíte cíle víry, spasení duší.* (1Pt 1:8-9) Ale stejně ještě všechno není u konce!

Čekáme na příchod Kristův. A na toto konečné uskutečnění spásy, na Kristův druhý příchod už se andělé nebudou dívat z nebe. Přijdou totiž s ním, aby mu pomáhali při posledním soudu a při nastolení Božího království. Ježíš říká v podoběnství, které dnes naše děti probírají v nedělní škole:

³¹ *Až přijde Syn člověka ve své slávě a všichni andělé s ním, posadí se na trůnu své slávy;* ³² *a budou před něho shromážděny všechny národy. I oddělí jeden od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů,* ³³ *ovce postaví po pravici a kozly po levici.* (Mt 25:31-33)

II. Křesťané, radujte se ze spásy - dokonce uprostřed utrpení. (v.6-7)

Ovšem po boku radosti kráčí také zármutek, strach a soužení. My ještě nejsme v nebi. Kráčíme do nebe - po cestách tohoto světa. A v něm zakoušíme také různá strádání, útlaky, bolesti. Apoštol Petr to předkládá svým věrným zcela jasně. Připomeňme si jeho slova: *Z toho se radujte, i když snad máte ještě nakrátko projít zármutkem rozmanitých zkoušek, ⁷ aby se pravost vaší víry, mnohem drahocennější než pomíjející zlato, jež přece též bývá zkoušeno ohněm, prokázala k vaší chvále, slávě a cti v den, kdy se zjeví Ježíš Kristus.* (1Pt 1:6-7)

Tedy za druhé: Bratři a sestry, radujte se z Boží spásy - dokonce uprostřed různých trápení. A radujte se z toho všeho, co pro vás v Kristu učinil, dokonce i tváří v tvář zármutku a soužení.

Ale: O jaké trápení zde vlastně jde? O jaké zkoušky? V našem oddílu jde o trápení, které je především spojeno s vírou v Krista, s následováním Ježíše. Nejde tady o soužení, která prožívají všichni lidé, o obecně lidské bolesti. Tedy zcela konkrétně: Když tě zavřou do vězení kvůli krádeži - to je jiná věc, než když tě zavřou do vězení kvůli zvěstování evangelia. Když tě propustí ze zaměstnání, protože jsi líný - to je něco jiného, než když tě propustí, protože o Kristu mluvíš i na pracovišti. Když tě pomlouvají proto, že druhým lidem nechceš pomáhat - to je něco jiného, než když tě pomlouvají proto, že se modlíš a snažíš se zbožně žít.

Samozřejmě že Písmo zná a řeší i obecně lidská trápení. Příkladem je celá kniha Jób, ale mnohé další texty, kdy věřící trpí podobně jako všichni ostatní lidé. Ale Petr ve své epištole mluví o zkouškách a obtížích, které jsou reakcí na život víry.

A zde narážíme na obtíž. To totiž moc často neprožíváme - abychom se s tím dokázali ztotožnit. Křesťané, kterým Petr píše, žili v jiné době a v jiné situaci. Oni byli pronásledováni římskými úřady pro své vyznání Krista. To sice Evropa ještě dobře pamatuje - naposledy za totality. Ale od té doby se toho změnilo už mnoho. My můžeme do kostela chodit naprosto svobodně. Nemusíme mít z nikoho strach, když nás uvidí. Můžeme se modlit, můžeme zpívat zbožné písně, můžeme číst křesťanské knihy. Nikdo nám to dokonce zakazovat nesmí. Nezakoušíme tedy prakticky žádná utrpení a obtíže spjaté s naší vírou.

A my jsme za to rádi, že žijeme v době a společnosti, která nepronásleduje křesťany. Na druhou stranu nás to ale vede k hlubšímu zamyšlení: Kdybychom prožívali naši víru opravdověji, kdybychom si ji nenechávali jen pro sebe, kdybychom šli odhodlaněji za Kristem - co by to do našeho života vneslo? Měli by nás všichni rádi? Určitě ne! Jen zkuste dnes někomu opatrně, moudře, přitom ale jasně sdělit tu základní pravdu evangelia: Že každý člověk je hříšník, který potřebuje spásu v Ježíši Kristu. Že tedy i ti, se kterými právě mluvíte, jsou hříšníci, kteří bytostně potřebují přijmout Krista, aby byli spaseni. Proto apoštol Pavel mluví o tom, že tato zvěst nebude nikdy mnohým lidem po vůli: ²² *Židé žádají zázračná znamení, Řekové vyhledávají moudrost, ²³ ale my kážeme Krista ukřižovaného. Pro Židy je to kámen úrazu, pro ostatní bláznovství, ²⁴ ale pro povolání, jak pro Židy, tak pro Řeky, je Kristus Boží moc a Boží moudrost.* (1K 1:22-24)

Anebo jak budou reagovat naši nejbližší, když nás Duch svatý povede k rozhodnější poslušnosti Ježíše Krista? Když nebudeme chtít jen v Krista věřit, ale také ho čím dál tím víc poslouchat? Když budeme chtít víru žít, ne jen slovy vyznávat? To se mnoha lidem kolem nás nebude líbit.

Vyčpělá, vlašná víra nikoho neurazí, nikoho k hněvu nepopudí, nikoho nedonutí k nějaké ostré reakci. Křesťané jen podle jména, kteří neberou vážně rady Božího slova do svého života, nikoho neprovokují. Ale víte co? Také nikoho nezajímají! Pokud se křesťan chová naprosto stejně jako ti, kteří křesťané nejsou - jen s rozdílem, že v neděli chodí do kostela - pak to druhé lidi nikdy nepopudí, ale také nikdy neosloví. Co přitahovalo zástupy lidí k Jednotě bratrské? Zbožnost jejich členů! Láska bratří ke Kristu! Kdyby bratři žili stejně jako všichni ostatní, nikdy by na sobě nezakusili pronásledování a útlaky - ale nikdy by se k nim také lidé nepřipojovali. Jednotu bratrskou pro jejich zbožnost jedni chtěli zničit a druzí do ní toužili vstoupit.

Jak to, že mnozí muslimové v Sýrii a Iráku přestupují ke křesťanství? Vždyť je to nelogické - přecházejí (lidsky viděno) z vítězné strany na tu poraženou a pronásledovanou stranu. Jak je to možné?

Je to možné jen proto, že v té oblasti jsou ještě přesvědčení křesťané, kteří ze své víry nehodlají ustoupit ani o píď - navzdory utrpení, navzdory smrti. A že tito opravdoví křesťané svědčí o svém Spasiteli svým nepřátelům.

Církev neporoste, nebude-li jasně a nebojácně zvěstovat evangelium. Církev neporoste, nebude-li důsledně žít podle Božího slova. Církev neporoste, nebude-li se o to upřímně snažit. Církev umře, bude-li vyhledávat spíš uznání od hříšných lidí a světskou prestiž a popularitu, pohodu a klid - než aby poslouchala svatého a laskavého Boha.

Ale Petr jde dál. On říká, že to Bůh nakonec dopouští zkoušky na svůj lid. Bůh nechává své milé ve výhni zkoušek. Pokud vám to tak nepřijde podle dnešního textu, nabízím další: *Neboť je lépe trpět, bude-li to chtít Boží vůle, když jednáte dobře, než když jednáte zle.* (1Pt 3:17) A další: *Proto i ti, kteří trpí podle vůle Boží, ať v konání dobra svěří své duše věrnému Stvořiteli.* (1Pt 4:19) A apoštol Pavel na svých cestách povzbuzuje křesťany k vytrvalé víře: *"Musíme projít mnohým utrpením, než vejdemo do Božího království."* (Sk 14:22)

A Jakub říká: ² *Mějte z toho jen radost, moji bratři, když na vás přicházejí rozličné zkoušky.* ³ *Vždyť víte, že osvědčí-li se v nich vaše víra, povede to k vytrvalosti.* ⁴ *A vytrvalost ať je dovršena skutkem, abyste byli dokonalí a neporušení, prosti všech nedostatků.* (Jk 1:2-4)

Proč za tím vším stojí Bůh? To je tak krutý? To chce, abychom se zde, na zemi, měli zle? Baví ho dívat se, jak křesťané trpí pro víru v něj? Nebo si tím pojišťuje, že se křesťané budou tím více těšit na věčnost, čím více zde na zemi budou strádat?

Ne! On chce pro nás to nejlepší. A to nejlepší je naše víra. On nechce, abychom o svou víru přišli. Vždyť naše víra je to nejvzácnější, co zde na zemi máme. Naše víra - to je vstupenka do Božího království. Ne majetek. Ne vzdělání. Ne úspěch. Ne obliba u druhých lidí. Ale víra. A ta víra se musí tříbit, pročišťovat - aby byla ryzí. Tak jako se zlato v ohni zušlechťuje, i naše víra se pročišťuje, když prochází výhni zkoušek. Ale Bůh ty zkoušky nedělá. Sám nás nezkouší. On nepopouzí lidi k nenávisti vůči křesťanům. On jen dává volnou ruku tomu Zlému - aby škodil a ničil. A aby se tím naše víra zušlechťovala.

Včera jsem četl svědectví jedné křesťanky z Lybie, jejíhož syna nedávno popravili muslimští teroristé pro jeho víru v Krista. Víte, co k tomu řekla? „*Jsem tak šťastná, že zůstal věrný své víře. Je to o mnoho lepší... mohlo to skončit mnohem hůř.*“ Fanatička? Ne! Je to žena, která důvěřuje Kristu a víru považuje za ten nejcennější dar, který zde na zemi člověk může dostat. Žít a zradit Krista je podle ní horší - než zemřít a Krista nezradit. A jistě přitom pro svého syna pláče.

Milí bratři, milé sestry, proto se radujme, i když pro svou víru zakoušíme různé zkoušky. Naše víra tím jen poroste, posilní se, pročistí se. Naše víra se tak připraví na příchod Pána Ježíše. Naše víra pak bude k naší *chvále, slávě a cti v den, kdy se zjeví Ježíš Kristus.* (1Pt 1:7) A od té chvíle se už radost s trápením nikdy nepromíchá! Amen.